

Đạn dược cũng chẳng bao nhiêu, hai thằng chung nhau một khẩu súng và sáu băng đạn. Bắn thì phải tĩa nhát một, run tay hoặc hăng lên mà nã cho sướng thì chẳng mấy mà hết veo. Hơn chục năm từ ngày ấy đến giờ mà theo lời ông ấy kể thì coi như chưa có gì thay đổi cả, vẫn nghèo thế, vẫn buồn thế, như thể chiến tranh còn lớn vớn, rình rập đâu đây.

Tình mơ sáng, vợ hấn đã gọi chồng dậy bằng cái giọng giục giã quen thuộc, mà hấn lảng máng hình dung và tưởng tượng thấy trong những âm thanh ấy, đầy chất của mẹ. Mẹ hấn là người trung du, còn vợ, dân Hải Hậu khai hoang chính cống, giống thế nào được mà giống. Nhưng chỉ mình hấn thấy giống, vì mỗi lần nghe tiếng gọi ấy, hấn cho phép mình được nấn ná lì lợm thêm vài phút cho thêm phần quan trọng. Mẹ chỉ có mình hấn là con trai, còn với vợ, hấn cũng là mối tình đầu của cô ấy. Nhưng thành linh, vợ bảo. Đi Yên Sơn cơ mà. Hấn bật dậy, không kịp gập chăn màn. Ăn sáng vội vàng, rồi phóng xe đến cơ quan. Ở đó, thủ trưởng đang sốt ruột xem đồng hồ.

Chết thật! Cái đồng hồ nhà em hết pin không đổ chuông báo thức!

Thủ trưởng tủm tỉm:

Tôi biết cái đồng hồ nhà cậu không bao giờ hết pin cả, chuông đổ rất to là đằng khác nhưng hoặc là tai cậu có vấn đề, hoặc là sức khỏe cậu có vấn đề!

Hấn đỏ mặt lấp liếm: